

„Tocmai o solie ca aceasta”

10 decembrie 2004

Gili Cârstea

Ieri am publicat un segment al sorei White în care face precizări esențiale pentru impasul moral și spiritual în care se găsește biserica. Astăzi doresc să subliniez câteva idei din acel material care, deși scrise imediat după sesiunea din 1888, își dovedesc valoarea tocmai prin efectul cumplit pe care l-a avut respingerea lucrării pe care Dumnezeu dorea să o facă în acel timp cu mișcarea adventă.

Sora White exprimă un principiu universal valabil, dar care are o semnificație deosebită pentru acest popor: „Când oamenii își închid ochii în fața luminii pe care o trimite Dumnezeu, ei vor respinge cel mai clar adevăr, și vor crede cele mai nebunești erori.” Ea este extrem de insistentă că în 1888 frații și-au închis realmente ochii în fața luminii trimisă din cer, iar soliile „foarte prețioase” aduse de frații Waggoner și Jones au fost respinse. Efectele acelei respingeri le culegem noi astăzi, când ne opunem cu înverșunare luminii despre caracterul lui Dumnezeu și credem cele mai nebunești erori ale lumii creștine despre natura păcatului și nimicirea finală.

Apoi ea face afirmația interesantă că ceea ce s-a trimis la Minneapolis a fost „modul” de a cunoaște adevărul: „Când Domnul, plin de îndurare, ne trimite modul de a cunoaște adevărul, iar noi refuzăm ocazia prețioasă și suntem indiferenți la solia Sa, noi insultăm Duhul lui Dumnezeu.” Este, probabil, singurul loc în scrierile ei unde se definește solia 1888 ca fiind „modul” de a cunoaște adevărul. Prin urmare, putem spune că intenția lui Dumnezeu în solia 1888 era deschiderea unei porți către adevărul ultimei generații, o cale de acces direct la sursa adevărului esențial adventist despre sanctuar, unde natura umană se unește cu natura divină. Dar frații acelei epoci au insultat pe Duhul lui Dumnezeu, insistând ca descoperirea și comunicarea adevărului să se facă tot prin intermediari, în conformitate cu etica instituțională. Generația noastră are astăzi exact aceeași problemă.

Apoi ea deplânge „situația alarmantă” a poporului lui Dumnezeu, și vede soluția în solia 1888, care poate remedia situația prin deschiderea accesului direct la adevăr, pe calea consacrată: „Nu puteți înțelege din Cuvântul lui Dumnezeu că tocmai o solie ca aceasta, care a fost prezentată bisericii, trebuie să fie dată ca să se

poată încheia lucrarea noastră?” Nu, stimată soră White, ei nu au putut înțelege, iar generația noastră nu reușește nici ea să vadă cum ar fi posibil ca solia neprihănirii lui Hristos să încheie lucrarea. Noi facem astăzi absolut orice ca să încheiem lucrarea, batem marea și uscatul, în compania oricui, spre a-L „propovădui” pe Hristos. Un singur lucru nu suntem dispuși: Să credem că „tocmai o solie ca aceasta” trebuie dată spre a încheia lucrarea.

În final, remarcând că atunci adevărul a fost „disprețuit și lepădat,” ne provoacă pe noi, chemându-ne la realitate cu toată seriozitatea de care este capabilă: „Cei care vor triumfa cu adevărul vor avea de luat o poziție în fața universului, care le va aduce răsplata unui 'bine rob bun și credincios.' Această propoziție ar trebui să dea fiori reci oricărui membru al acestei biserici, astăzi, când compromisul și conformismul amenință distrugător orice urmă de individualitate religioasă, iar orice luare de poziție are costuri extrem de ridicate. Universul așteaptă să ne definim poziția. Se va uni vocea adventistă în corul acuzatorilor lui Dumnezeu, sau va risca boicotul mondial împotriva celor care nu sunt dispuși să se plece în fața lui Baal deghizat în Hristos? Aceasta este întrebarea, la care vom fi rugați să răspundem personal, și asta curând.
